

VERKONDIGING op 27 maart 2016, Eerste Paasdag, in de Kerk van Onze Lieve Vrouw van de Allerheiligste Rozenkrans te Amsterdam

door pastor Pierre Valkering

Gelezen: uit het boek der Handelingen van de Apostelen (10, 34a.37-43), Psalm 118, 1-2.16ab-17.22-23), de brief van de heilige apostel Paulus aan de Kolossenzen (3, 1-4).

Sposa son disprezzata - dat zijn de beginwoorden van een aria (1734) van Giacomelli die ik heb leren kennen in een uitvoering van Cecilia Bartoli. *Sposa son disprezzata*: Ik ben een gedeprecieerde, een afgekeurde, een niet goed genoeg bevonden, een afgewezen vrouw. Een prachtig lied. Het gaat je door merg en been. Op schitterende wijze wordt in dat lied het verscheurde hart en wezen verklankt van een vrouw die het moet meemaken: dat zij verlaten wordt door haar man, 'omdat er een ander is'. *Sposa son disprezzata*. Alsof de geliefde, de man, de echtgenoot gestorven is...

De opgestane Jezus vraagt aan Maria uit Magdala - die Hem niet herkent, die denkt dat Hij de tuinman is; Hij vraagt aan haar: "Waarom huil je zo? Zoek je iemand?" Maria uit Magdala is Jezus kwijt. De levende Jezus is zij kwijt en nu zelfs de gestorven Jezus: Zijn in het graf gelegde lichaam. Vandaar die tranen. Ze is Hém kwijt. En ze is ook de weg kwijt. Ze weet niet waar ze Hem en waar ze hét zoeken moet. Haar wereld is ingestort. En ik denk veel-geliefden: Op die manier kun je mensen verliezen aan de dood, maar ook aan het leven. Recentelijk ben ik zelf in het contact met iemand met wie ik lang vertrouwelijk ben omgegaan erg teleurgesteld en zeg maar rustig: gewoon grof bedrogen. Dat voel je dus wel. Dat doet dus gewoon erg veel pijn. Ik heb die persoon moeten loslaten. Maar ik mis die mens.

Zo werd ik ruim een jaar terug ook op indringende wijze geconfronteerd met de situatie van een vrouw die het overkomen is dat zij verlaten werd. *Sposa son disprezzata*: Háár verdriet, pijn, onbegrip, frustratie en wanhoop klonken precies als in dat lied. Waarom? Waarom zo? Was dit nodig?

Een tijdje terug hadden zij en ik opnieuw contact. Ze vertelde hoe iemand, een bevriende vrouwelijke dominee, haar een tekst had aangereikt van de schrijfster en theatermaakster Marjolijn van Heemstra. Die vertelt in die tekst hoe ze jaren ervoor geworsteld had met een groot verdriet. Haar vader belde haar in die tijd op om te horen hoe het met haar was. "Ik kom er wel over heen" had ze tegen hem gezegd. Maar haar vader had haar op het hart gedrukt om er *niet* te snel overheen te willen komen. "Blijf maar een tijdje bij je verdriet" had hij gezegd. "Blijf maar een tijdje bij je verdriet, anders verschraal je van binnen." Dát had hij tegen haar gezegd. En de dominee had daar nog aan toegevoegd: "Als je te snel voorbijgaat aan je verdriet, dan kun je verharden, verbitteren zelfs. Dan komt er een extra laagje op je ziel en een tijd daarna nog een. Je wilt je niet niet meer laten raken. Niet nog een keer voelen. Dan maar nog een beschermingslaag tegen de pijn.

Alles beter dan zielsbedroefd. *Stiff upper lip* en maar doorgaan. Alles beter dan je over te moeten geven aan de redde- en radeloosheid van verdriet. Want: 'als ik die put eenmaal opentrek, dan komt er geen einde aan'. Ik denk, aldus de dominee, dat die vader tegen zijn dochter heeft willen zeggen: Blijf maar even daar waar je bent. Je kunt niet anders. Ben er niet bang voor. *Ik ben er voor je*. Je kunt het hebben. Leef er maar niet overheen. Dóórleef het. Het maakt je breekbaar, maar het breekt je niet helemaal af. Wie niet vlucht voor de tragiek in zijn of haar leven en voor de pijn die er onvermijdelijk is, wie die pijn niet verbergt maar toelaat en ook durft te laten zien aan andere mensen die zal behalve verliezen ook winnen: Compassie. Gesprek. Warmte. Vriendschap. Geluk - anders dan voorheen misschien, maar wel gelaagd en intens. Dat is wat je terugkrijgt. En dan zul je ervaren dat andere mensen en 'de tijd' je wonden verzorgen en je helen. En dán verschraal je niet. Aldus

de dominee. De vrouw met wie ik contact heb had veel aan die woorden gehad. Ze waren bij haar binnengekomen als Gods Woord in een ouderling.

In haar woonkamer staat een foto van haar eigen vader die een paar jaar terug overleed. Hij was altijd haar grote voorbeeld. En hij is nog altijd ongelooflijk dicht bij haar zegt ze. 'De Vader', dezelfde als die van Jezus én haar eigen vader, die zijn eigenlijk bij elkaar gekomen zegt ze, die zijn met elkaar vergroeid, die zijn nu één. Ze zegt: Hij is altijd bij me, in alles wat ik doe. Hij sterkt mij en vertelt mij dat ik het kan: dat ik sterk genoeg ben om alleen verder te gaan met de kinderen. Voor het immense verdriet is inmiddels veel moois in de plaats gekomen: nieuwe onverwachte ontmoetingen met fijne mensen die mij willen leren kennen. Anderen ben ik kwijtgeraakt of raken op de achtergrond. Ze keren zich soms bijna letterlijk af als ik nader want 'mijn situatie' is te moeilijk en confronterend voor sommigen. Dan is ze weer even die verlaten, die afgekeurde vrouw uit dat lied. Maar ik weet beter zegt ze. Ik kén de waarheid en ik ben trots op mijn weg die ik nu ga, in alle kwetsbaarheid en stapje voor stapje weliswaar, maar met rechte rug en met alle vertrouwen in de toekomst. Alles heeft kennelijk tijd nodig. En tijd heelt en laat groeien. Zo is het ook bij mij geweest. Ik ben al weer een stuk verder, gesterkt door De Vader en mijn vader.

....

Tot zover deze vrouw die zichzelf, haar verdriet én haar nieuwe levensomstandigheden heeft omarmd.

Ik vertel u dit alles zo uitvoerig op deze paasmorgen omdat wat zij vertelde mij helpt en hopelijk ook ú om beter te begrijpen waar het in de bijbel en in het geloof op deze dag om gaat.

"De steen die de bouwers hebben versmaad, die is tot hoeksteen geworden" hoorden wij in de 118e psalm die wij hebben gebeden: Jezus is en blijft een kei op wie je kunt blijven rekenen en bouwen, ook na Zijn dood. Hij blijft ons zoeken. Hij blijft ons aanspreken. Hij blijft van ons houden. Hij blijft ons bezielen. De gestorven vader van die afgekeurde vrouw doet dat allemaal óók, net als zijzelf. Ze ervaart: Ik heb kracht. En de liefde in mij gaat verder. Ik krijg kracht en ik krijg liefde - vanuit de hemel én op aarde. Want allerlei mensen zijn er voor haar - en dat doet goed...

Mogen mensen er zo ook voor ons zijn. En wij voor hen. Mogen wij ervaren dat wij ingebed zijn in een warme kring van liefde. Mogen wij in gebed in contact zijn ook al zien we elkaar niet. Laten we voor elkaar bidden. Gods liefde in ons kan en zal álles overwinnen - ook de gevolgen van de afschuwelijkste bomaanslagen en de mensen die de bommen tot ontploffing brengen al helemaal. Nee... zulke mensen zijn voor Hem echt geen partij. Hij, onze God, die van de liefde die sterker is dan de dood, Hij is de sterkste. "De Heer greep in met krachtige hand" zingt de 118e psalm.

En zo zal het opnieuw zijn. Hij onze God met Zijn krachtige hand zal opnieuw ingrijpen. Zijn hand zal mensen oprichten. Wij sterven niet. Wij zullen blijven leven. Niks geen afgekeurde vrouwen en mannen. Gods leven in ons is ónsterfelijk, ónoverwinnelijk. Ik wens u een heerlijk en een prachtig, ja een Zalig Pasen - voor minder doen we het niet. Alleluia!